

РЕШЕНИЕ НА СЪДА (трети състав)

21 февруари 2008 година*

По дело C-348/06 P

с предмет жалба на основание член 56 от Статута на Съда, подадена на 17 август 2006 г.,

Комисия на Европейските общности, за която се явяват г-н D. Martin и г-жа F. Clotuche-Duvieusart, в качеството на представители, със съдебен адрес в Люксембург,

жалбоподател,

като другата страна в производството е

Marie-Claude Girardot, за която се явяват адв. C. Bernard-Glanz и адв. S. Rodrigues, avocats,

жалбоподател в първоинстанционното производство,

* Език на производството: френски.

СЪДЪТ (трети състав),

състоящ се от: г-н А. Rosas, председател на състав, г-н J. Klučka, г-н А. Ó Caoimh (докладчик), г-жа Р. Lindh и г-н Ал. Арабаджиев, съдии,

генерален адвокат: г-н Р. Mengozzi,
секретар: г-н М.-А. Gaudissart, началник отдел,

предвид изложеното в писмената фаза на производството и в съдебното заседание от 24 май 2007 г.,

след като изслуша заключението на генералния адвокат, представено в съдебното заседание от 22 ноември 2007 г.,

постанови настоящото

Решение

- 1 С жалбата си Комисията на Европейските общности иска от Съда да отмени Решението на Първоинстанционния съд на Европейските общности от 6 юни 2006 г. по дело Girardot/Комисия (Т-10/02, все още непубликувано в Recueil, наричано по-нататък „обжалваното съдебно решение“), с което Първоинстанционният съд, от една страна, определя паричното обезщетение, което Комисията дължи на г-жа Girardot по силата на Решение на Първоинстанционния съд от 31 март 2004 г. по дело Girardot/Комисия (Т-10/02, Recueil FP, стр. IА-109 и II-483, наричано по-нататък „междинното решение“), в размер на 92 785 EUR заедно с лихвите, считано от 6 септември 2004 г. по лихвения процент на Евро-

пейската централна банка за основните финансови операции, увеличен с два пункта, и от друга страна, осъжда Комисията да заплати съдебните разноски.

Правна уредба

- 2 Член 29, параграф 1 от Правилника за длъжностните лице на Европейските общности (наричан по-нататък „Правилника“) в редакцията му, приложима към настоящото дело, гласи:

„Преди заемането на свободната длъжност в институция органът по назначаването първо разглежда:

- а) възможностите за повишаване и преместване в рамките на институцията;
- б) възможностите да се проведат вътрешни конкурси за институцията;
- в) дали са постъпили заявления за прехвърляне от длъжностни лица от други институции на трите Европейски общности

и след това пристъпва към процедурата за провеждане на конкурси — конкурс по документи или чрез изпит или по документи и изпит. Процедурата за провеждане на конкурси е описана в приложение III.

Процедурата може да се проведе и с цел съставяне на списък с резерви за бъдещи назначения.“ [неофициален превод]

3 Член 91, параграф 1 от същия Правилник гласи:

„Съдът на Европейските общности е компетентен да се произнесе по всеки възникнал спор между Общностите и лице, за което се прилага настоящият правилник, относно законосъобразността на акт, който засяга интересите на това лице по смисъла на член 90, параграф 2. По спорове от финансов характер Съдът има неограничена компетентност.“ [неофициален превод]

4 Член 2, буква г) от Условиата за работа на другите служители на Общностите (наричани по-нататък „УРС“) в редакцията им, приложима към настоящото дело, гласи:

„По смисъла на Условиата за работа „срочно нает служител“ означава:

[...]

г) служител, нает срочно да изпълнява постоянна длъжност, финансирана от кредити, отпуснати от бюджета за научни изследвания и инвестиции и включена в щатното разписание, приложено към бюджета за съответната институция.“ [неофициален превод]

5 Член 8, четвърта и пета алинея от УРС предвижда:

„Назначаването на служителите, за които се прилага член 2, буква г), се подчинява на следните правила:

— Срокът на договорите на служителите от категория А или В, на които са възложени функции, изискващи научни и технически познания, не може да надвишава пет години. Договорите могат да бъдат подновявани.

[...]

Срочните договори на служителите, за които се прилага член 2, буква [...] г), могат да бъдат подновявани не повече от веднъж за определен срок. Всяко последващо подновяване е за неопределено време.“ [неофициален превод]

6 Член 47 от УРС предвижда:

„Освен при смърт, служебното правоотношение на срочно наетите служители се прекратява:

[...]

2) в случай че договърът е за неопределено време:

а) при изтичане на срока на предизвестие, посочен в договора; [...]. Що се отнася до служителите, за които се прилага член 2, буква г), срокът на предизвестие не може да бъде по-кратък от един месец за всяка прослужена година и е с продължителност най-малко три месеца и най-много десет месеца. [...];

б) в края на месеца, в който служителят навършва 65-годишна възраст.“
[неофициален превод]

7 Случаите на прекратяване на служебното правоотношение без предизвестие са уредени в членове 48—50 от УРС.

Обстоятелства в основата на спора

8 Г-жа Girardot постъпва на служба в Комисията на 1 февруари 1996 г. в качеството си на командирован национален експерт. Тя запазва този статут до 31 януари 1999 г.

9 С договор от 15 януари 1999 г., сключен за срок от две години и впоследствие подновен чрез допълнение за срок от една година, г-жа Girardot е назначена като срочно нает служител по смисъла на член 2, буква г) от УРС. На това основание тя последователно работи за Комисията в Генерална дирекция „Промисленост“, по-късно в Генерална дирекция „Информационно общество“.

- 10 На 26 юли 2000 г. Генерална дирекция „Персонал и администрация“ на Комисията публикува обявление за свободни длъжности, в което се посочва, че въз основа на решението си за нова политика спрямо изследователския персонал (НПИП) Комисията организира „вътрешни конкурси за набиране на резерви“, сред които е този с референция СОМ/Т/Р/ST/A/2000 относно кариери А 8/А 5, А 4 и А 3 от категория А, финансирани от кредити за наука и техника, отпуснати от бюджета за изследвания и инвестиции. В обявлението по-специално се посочва, че след един-единствен изпит, състоящ се в събеседване с конкурсна комисия, получените изискуемия брой точки кандидати ще бъдат включени в списък, който ще им даде право да бъдат назначавани на постоянна длъжност.
- 11 На 9 и 12 февруари 2001 г. Генерална дирекция „Персонал и администрация“ публикува две обявления за свободни постоянни длъжности, финансирани от бюджетни кредити за изследвания и инвестиции, за да даде възможност за назначаване на постоянна длъжност на срочно наети служители.
- 12 С писма от 20 февруари 2001 г. г-жа Girardot заявява интерес за длъжност от категория А, публикувана в обявлението за свободна длъжност от 9 февруари 2001 г., както и за седем други длъжности от категория А, публикувани в обявлението за свободна длъжност от 12 февруари 2001 г.
- 13 С писмо от 13 март 2001 г. Комисията информира г-жа Girardot, че кандидатурата ѝ за седемте длъжности, които са посочени в обявлението за свободна длъжност от 12 февруари 2001 г., не може да бъде разгледана, с мотива че длъжностите са достъпни само за наетия съгласно Правилника персонал на Комисията след успешно издържан конкурс. За всяка от длъжностите Комисията одобрява кандидатурите на седем други срочно наети служители, всичките от които са в списъка, съставен след вътрешния конкурс за набиране на резерви СОМ/Т/Р/ST/A/2000, и назначава всеки от тях на длъжността, за която е заявил интерес.

- 14 По-късно с писмо от 15 март 2001 г. Комисията информира г-жа Girardot, че не може да одобри кандидатурата ѝ за длъжността, посочена в обявлението за свободна длъжност от 9 февруари 2001 г.
- 15 На 8 юни 2001 г. г-жа Girardot подава жалба срещу съдържащите се в двете писма решения, с които се отхвърля кандидатурата ѝ. Жалбата мълчавиво е отхвърлена.

Производство пред Първоинстанционния съд

- 16 С жалба, подадена в секретариата на Първоинстанционния съд на 18 януари 2002 г., г-жа Girardot иска отмяна на двете решения на Комисията от 13 и 15 март 2001 г., с които се отхвърля кандидатурата ѝ за осем постоянни длъжности, финансирани от бюджетните кредити за изследвания и инвестиции (наричани по-нататък „спорните решения“), както и произтичащата от това отмяна на осемте решения на Комисията за назначаване на трети лица на тези длъжности.
- 17 С междинното си решение Първоинстанционният съд отменя двете спорни решения, с мотива че Комисията не е доказала, че надлежно е разгледала заслугите на кандидатурата на г-жа Girardot за всяка от въпросните длъжности, преди да я отхвърли и съответно преди да одобри тези на другите кандидати (вж. точка 83 от междинното решение).
- 18 Въпреки това Първоинстанционният съд отхвърля исканията на г-жа Girardot за отмяна на решенията за назначаване на одобрените кандидати на въпросните

длъжности. Всъщност той преценява, след като претегля съответните интереси на г-жа Girardot, на службата и на назначените трети лица, че отмяната ще представлява прекомерна санкция за неправомерното поведение на Комисията (точки 85—88 от междинното решение).

- 19 Въпреки това, след като напомня, че за да осигури полезно действие на решение за отмяна в полза на жалбоподателя, общностният съд може да използва предоставената му при спорове от финансов характер неограничена компетентност и да осъди, дори служебно, институцията ответник да заплати обезщетение или да я прикани да потърси справедливо разрешаване на случая, Първоинстанционният съд, с цел да предостави адекватна защита на правата на г-жа Girardot, кани страните да постигнат съгласие по справедливо парично обезщетение за неправомерното отхвърляне на кандидатурата ѝ. В тази връзка Първоинстанционният съд уточнява, че при пресмятане на обезщетението трябва да се държи сметка за факта, че г-жа Girardot вече няма да може да участва в последваща процедура, за чието законосъобразно протичане Комисията ще има грижата, тъй като договорът ѝ на срочно нает служител, който я обвързва с Комисията, е приключил, без да бъде подновен и тя вече не е нито в състояние, нито има право да заяви интереса си за свободни длъжности, в отговор на обявление за свободно място за „специалист изследовател“. Първоинстанционният съд посочва, че ако не постигнат съгласие, страните трябва да му представят исканията си с конкретни цифри в срок от три месеца, считано от произнасянето на междинното решение (точки 89—91 от междинното решение).

Обжалваното съдебно решение

- 20 Тъй като страните не постигат съгласие относно размера на справедливо парично обезщетение, на 6 септември 2004 г. те предават исканията си с конкретни цифри на Първоинстанционния съд.

- 21 В исканията си г-жа Girardot моли Първоинстанционния съд да определи размера на паричното обезщетение, заедно със съдебните лихви, на 2 687 994 EUR, при условията на евентуалност — на 432 887 EUR, и при условията на евентуалност спрямо предходното — на 250 248 EUR.
- 22 Комисията от своя страна иска от Първоинстанционния съд да определи този размер на 23 917,43 EUR, тъй като както следва от точка 45 от обжалваното съдебно решение, смята за разумно да отпусне на г-жа Girardot, „от една страна, нетното възнаграждение за тримесечния минимален срок на предизвествието [по член 47, параграф 2, буква а) от УРС], или 18 917,43 EUR като обезщетение за загубената възможност да бъде назначена на една или друга от осемте въпросни длъжности, а от друга страна — 5 000 EUR като обезщетение за загубата на възможност да участва в нова процедура за назначаване на свободна длъжност“. Към въпросната сума трябвало да бъдат добавени компенсаторните лихви, изтекли между произнасянето на междинното решение и действителното плащане на дължимата сума, както и 1 EUR символично обезщетение за неимуществени вреди.
- 23 След като изследва различните вреди, твърдени от г-жа Girardot, в обжалваното съдебно решение Първоинстанционният съд определя, от една страна, размера на дължимото от Комисията парично обезщетение на 92 785 EUR заедно с лихвите, считано от 6 септември 2004 г. по лихвения процент на ЕЦБ за основните финансови операции, увеличен с два пункта, и от друга страна, осъжда Комисията да заплати съдебните разноски.
- 24 Що се отнася, на първо място, до твърдяната загуба на възможност за назначаване на свободна длъжност в Комисията, в точка 54 от обжалваното съдебно решение Първоинстанционният съд най-напред напомня, че спорните решения по сигурен и необратим начин, предвид невъзможността да се възстанови положението преди приемането им, са лишили г-жа Girardot не само от правото кандидатурите ѝ да бъдат разгледани от Комисията, но и от възможността Комисията да одобри една от тях. По-нататък в точки 55 и 56 от решението

си той уточнява, че загубата на възможността да се заеме свободна длъжност в институция на Общността и да се извлече полза от свързаните с това имуществени облаги, представлява вреда от имуществен характер, с което страните са се съгласили. Най-накрая в точки 57 и 58 от обжалваното съдебно решение той посочва, че за да се изчисли размерът на твърдяната в конкретния случай вреда, която е резултат от загубата на възможност, следва да се „определат разликата между възнаграждението, което г-жа Girardot е щяла да получи, в случай че се бе осъществила възможността да бъде одобрена кандидатурата ѝ, и възнаграждението, което действително е получила след неправомерното отхвърляне на кандидатурата ѝ, и след това, ако е необходимо, да се прецени под формата на процент възможността, която е имала г-жа Girardot, въпросната хипотеза да се осъществи“.

25 Що се отнася първо до разликата във възнаграждението, в точка 59 от обжалваното съдебно решение Първоинстанционният съд посочва, че този критерий се обосновава с факта, че ако г-жа Girardot е загубила възможност да заеме една от въпросните длъжности и следователно да извлече съответната имуществена полза, то тя не е останала без работа.

26 За да определи евентуална разлика във възнаграждението, най-напред в точки 61—82 от обжалваното съдебно решение Първоинстанционният съд установява периода, за който трябва да се направи сравнението между финансовите условия на длъжността, от която е щяла да се ползва г-жа Girardot, ако е била избрана от Комисията, и действителните финансови условия на нейната работа. В тази връзка в точки 73—77 от решението си Първоинстанционният съд отхвърля довода на Комисията, според който загубената от г-жа Girardot възможност трябвало да се поправи единствено с отпускането на справедливо парично обезщетение, чиято сума била определена въз основа на нетното тримесечно възнаграждение, изплащано на основание на предвидения в член 47, параграф 2, буква а) от УРС минимален срок на предизвестие. Всъщност според Първоинстанционния съд този довод означава да се твърди, че периодът, през който г-жа Girardot е щяла да остане на служба в Комисията, ако последната я беше наела, е толкова хипотетичен, че следва да се смята, че Комисията е щяла да прекрати договора ѝ веднага след като той влезе в сила, което не е правдоподобно. При тези условия в точка 78 от обжалваното съдебно решение Първоинстанционният съд приема, че за да се вземат предвид всички възможности за прекратяване на договора, предвидени в член 47, параграф 2 и членове 48—50 от УРС, периодът, който трябва да се вземе предвид, заедно със срока на предизвестие, може да се определи *ex aequo et bono* на пет години, считано от датата на влизане в сила на назначението на одобрените

от Комисията кандидати след процедурата по назначаване на свободни длъжности, от която г-жа Girardot неправомерно е била отстранена. От друга страна, в точка 80 от обжалваното съдебно решение Първоинстанционният съд отхвърля доводите на г-жа Girardot, изведени от вероятността за назначаване на постоянна длъжност с мотива, че това обстоятелство е несигурно.

27 По-нататък в точки 83—95 от обжалваното съдебно решение Първоинстанционният съд определя размера на загубата на възнаграждение през този период. За тази цел в точка 86 от решението си Първоинстанционният съд приема *ex aequo et bono* — тъй като г-жа Girardot не предоставя доказателства, които позволяват да се определи възнаграждението, което е щяла да получава, ако кандидатурата ѝ е била одобрена, както и изменението му — че г-жа Girardot е щяла да получава нетно месечно възнаграждение, съответстващо средно на последното възнаграждение, което е получавала в Комисията и което съответства на длъжност от степен А 5, стъпка 4. В тази връзка в точка 85 от същото решение Първоинстанционният съд отхвърля довода на г-жа Girardot, според който тя щяла да бъде одобрена да заеме длъжност от степен А 4.

28 Що се отнася, на второ място, до преценката на загубената възможност, след като установява в точки 96 и 97 от обжалваното съдебно решение, че подадените от г-жа Girardot кандидатури отговарят на изискуемите условия, за да бъдат разгледани, в точки 98—122 от решението Първоинстанционният съд проверява дали възможността, от която тя е била лишена, може да се смята за сигурна, в смисъл че г-жа Girardot е щяла да има ако не всички възможности да получи една от въпросните длъжности, то поне сериозна възможност да я получи. В тази връзка, след като посочва в точки 102—107 от същото решение, че г-жа Girardot е единствената кандидатка за всяка от длъжностите на този стадий от процедурата, че се ползва със значителен предходен опит в Комисията, че работата ѝ е ценена и че съществува достатъчна степен на съответствие между квалификациите ѝ и описанието на посочените длъжности, в точки 115—117 от решението си Първоинстанционният съд отсъжда, както следва:

„115 Предвид изложените дотук фактически обстоятелства не може да се смята, че след първата фаза на предвидената в член 29, параграф 1 от

Правилника процедура по назначаване на свободни длъжности Комисията, която е можела да предпочете да разшири избора си [...], без съмнение е щяла да одобри една от кандидатурите на г-жа Girardot и че следователно последната е имала всички възможности да ѝ бъде предложен договор за срочно нает служител по смисъла на член 2, буква г) от УРС и да извлече имуществена полза от изпълнението му. Следователно може да се смята, че в това отношение г-жа Girardot е имала поне сериозна възможност, от която е била лишена поради отхвърлянето на кандидатурите ѝ от Комисията, без да се докаже, че са били разгледани.

- 116 В хода на предвидената в член 29, параграф 1, буква б) от Правилника процедура по назначаване на свободни длъжности друг кандидат, също срочно нает служител, заявява интерес пред Комисията за всяка от осемте длъжности, за които г-жа Girardot също е заявила интерес [...]. Комисията може да одобри единия или другия от кандидатите. Въпреки това след като ги разгледа, тя разполага и с възможността да не одобри нито една от настоящите кандидатури и да премине към фазата на процедурата, предвидена в член 29, параграф 1, буква в) от Правилника [...]. Накрая, тя може, спазвайки прогласените от съдебната практика принципи, да прекрати въпросната процедура [...]. Тези обстоятелства са от естество да намалят възможността, която г-жа Girardot е имала, кандидатурата ѝ да бъде одобрена, за да заеме една от въпросните длъжности.
- 117 Въпреки това, ако г-жа Girardot е имала право да участва в нова процедура по назначаване на свободни длъжности, организирана след отмяната на решенията за отхвърляне на кандидатурата ѝ [...], тя е щяла да може надлежно да заяви интерес за други подобни длъжности и предвид посочените в точки 103—106 по-горе обстоятелства евентуално да бъде одобрена да заеме една от тях, което Комисията не оспорва. Това обстоятелство е от естество да увеличи възможността за г-жа Girardot кандидатурата ѝ да бъде одобрена, за да заеме като срочно нает служител по смисъла на член 2, буква г) от УРС постоянна длъжност от категория А, финансирана от бюджетни кредити за изследвания и инвестиции и изискваща научни познания, и да заеме свободно място в Общия изследователски център, в ГД „Изследвания“ или в ГД „Информационно общество“ в Комисията.“

29 При тези условия в точки 118 и 119 от обжалваното съдебно решение Първоинстанционният съд заключава, че г-жа Girardot е имала сериозна възможност кандидатурата ѝ да бъде одобрена, и следователно *ex aequo et bono* умножава претърпяната от последната загуба на възнаграждение с мултипликационен коефициент в размер на 0,5. В точка 120 от същото решение Първоинстанционният съд отказва да измени коефициента на 0,996 според предложения от г-жа Girardot метод, който поставя величината на загубената възможност в зависимост единствено от броя на депозираните от заинтересованата кандидатури, като се пренебрегват другите посочени по-горе обстоятелства.

30 Що се отнася, на второ място, до другите твърдени от г-жа Girardot вреди, Първоинстанционният съд ги отхвърля в точки 123—125 от обжалваното съдебно решение като неотносими, с мотива че предвид подадените от г-жа Girardot жалби за отмяна целта на справедливото парично обезщетение е да изпълни междинното решение и адекватно да защити правата ѝ, като обезщети *ex aequo et bono* невъзможността да се възстанови положението преди неправомерността, а не при липсата на предварително искане за обезщетение да поправи всички други вреди, които тази неправомерност междувременно е могла да ѝ причини. Във всеки случай в точки 125—138 от решението Първоинстанционният съд приема, че никоя друга вреда не може да се вземе предвид, за да се определи размерът на справедливото парично обезщетение. По-специално, що се отнася до неимуществената вреда в резултат на влошаването на психичното здраве и на депресивното състояние на г-жа Girardot, както и на вредата за физическото ѝ здраве, причинена от неправомерното отхвърляне на кандидатурите ѝ, в точки 133 и 137 от същото решение Първоинстанционният съд смята, че г-жа Girardot не е предоставила никакво доказателство като валидно медицинско свидетелство или валидна експертиза, за да ги удостовери.

Искания на страните

31 С жалбата си Комисията иска от Съда:

— да отмени обжалваното съдебно решение;

- да я осъди да заплати на г-жа Girardot сума в размер на 23 917,4 EUR;

- да постанови, че всяка от страните понася направените от нея разноски по настоящото производство и по производството пред Първоинстанционния съд.

32 Г-жа Girardot иска от Съда:

- да обяви подадената от Комисията жалба за недопустима и във всеки случай за неоснователна;

- да обяви насрещната ѝ жалба за допустима, да отмени обжалваното съдебно решение и да уважи представените в първоинстанционното производство искания за отмяна и за обезщетение;

- да осъди Комисията да заплати съдебните разноски.

По жалбата

Доводи на страните

33 Комисията посочва едно-единствено правно основание, изведено от довода, че използваният от Първоинстанционния съд метод за изчисляване на загубата на възможност представлява нарушение на член 236 ЕО и на условията за носене на отговорност от страна на Комисията.

34 В тази връзка в началото тя обяснява, че предвид противоречивата практика на Първоинстанционния съд по този въпрос, поради съображения за правна сигурност с жалбата си иска от Съда да се произнесе по начина на изчисляване на загубата на възможност за назначаване от Комисията, когато тя е приела незаконосъобразно решение, лишавашо заинтересованото лице от разглеждане на кандидатурата му. Тя добавя, че по този начин преследваната с жалбата цел е Съдът да наложи еднообразна правна обосновка и метод за изчисляване на загубата на възможност, които да се прилагат към всички положения.

35 В тази връзка Комисията уточнява, че приема идеята, според която загубата на възможност да се получи длъжност представлява подлежаща на обезщетение имуществена вреда. В замяна на това тя не може да се съгласи с начина, по който Първоинстанционният съд е пресметнал претърпяната от г-жа Girardot вреда.

36 Според Комисията точка 58 от обжалваното съдебно решение в тази връзка е опорочена от грешка при прилагане на правото. Всъщност единствената действителна и сигурна вреда, претърпяна от г-жа Girardot, била резултат от липсата на разглеждане на кандидатурата ѝ, а не резултат от хипотетична загуба на възнаграждение през даден период, определен също така хипотетично. Въпреки че в точки 99 и 116 от решението Първоинстанционният съд приел, от една страна, че Комисията не е длъжна да проведе докрай процедурата по назначаване, а от друга страна, че той не може да съпостави заслугите на кандидатите вместо Комисията, на практика обаче той извършил такава съпоставка в точки 99 и 116 от същото решение. Първоинстанционният съд следователно не изчислявал действителната и сигурна вреда, свързана със загубата на възможност, а установявал хипотетична вреда, свързана със загубата на възнаграждение, която предполага правото на назначаване. Така Първоинстанционният съд изопачил понятието за загуба на възможност в загуба на сигурно получаване на длъжност, като по този начин отрекъл свободата на преценка и избора, с които трябва да разполагат институциите на Общността при назначаване.

37 В тази връзка Комисията подчертава между другото в хода на съдебното заседание, че няма никаква пряка причинно-следствена връзка между

неправомерното поведение на Комисията, състоящо се в отказа да вземе предвид кандидатурата на г-жа Girardot, и окончателно установената вреда в обжалваното решение на Първоинстанционния съд. Според съдебната практика обаче вредата трябва да произтича пряко от укоримото поведение (Решение от 4 октомври 1979 г. по дело Dumortier и др., 64/76, 113/76, 167/78, 239/78, 27/79, 28/79 и 45/79, Recueil, стр. 3091, точка 21).

38 Комисията смята, че грешката при прилагане на правото се потвърждава от факта, че за да изчисли загубата на възнаграждение, Първоинстанционният съд взема предвид получаваното междувременно възнаграждение на заинтересованото лице. Всъщност в случай че през въпросния период заинтересованата бе упражнявала по-добре платена работа от тази, която е можела да получи в Комисията, тя не би претърпяла никаква загуба на възнаграждение, макар че пак би претърпяла загуба на възможност. Тъй като зависел от случайни обстоятелства, този метод можел да доведе до дискриминация между кандидатите за едно и също назначение.

39 Според Комисията неправилният характер на обосновката на Първоинстанционния съд освен това се подсилва от второто обстоятелство, възприето в точка 58 от обжалваното съдебно решение, а именно, че разликата във възнаграждението може, „ако е необходимо“, да се прецени под формата на процент, който представлява възможността за назначаване на заинтересованото лице. Това обстоятелство отново доказвало, че Първоинстанционният съд се стреми да установи размера на вредата, настъпила от хипотетичната загуба на възнаграждение, а не на вредата, произтекла от загубата на възможност за назначаване, тъй като изчисляването на загубата на възнаграждение щяло да се извърши само евентуално, въз основа на хипотетичната възможност да се получи въпросната длъжност. Освен това Първоинстанционният съд се впускал в случайни догадки, за да определи степента на вероятност г-жа Girardot да бъде назначена, докато тя не разполагала с право да бъде назначена.

40 Като резултат Комисията смята, че при изчисляването на загубата на възможност за назначаване обжалваното съдебно решение обръща юридически правилната последователност на разсъжденията, тъй като най-напред изчислява

хипотетично претърпяната от г-жа Girardot загуба на възнаграждение и после умножава получената сума с коригиращ коефициент, свързан с вероятността за назначаване. Следователно количественото определяне на тази загуба на възможност трябвало да почива върху друга основа, а не върху загубата на възнаграждение, която предполага сигурно назначаване.

41 При тези условия в съответствие с член 61, алинея първа, второ изречение от Статута на Съда Комисията приканва последния да постанови, че претърпяната от г-жа Girardot загуба на възможност може да бъде справедливо обезщетена чрез отпускането на фиксирана сума, равна на нетното тримесечно възнаграждение, съответстващо на сумата, която трябва да се плати за срока на предизвестие за безсрочен договор, или в конкретния случай 18 917,43 EUR, заедно с фиксираната сума от 5 000 EUR като обезщетение за обстоятелството, че заинтересованото лице няма да може да участва в следваща процедура по назначаване.

42 Г-жа Girardot изтъква, че жалбата е недопустима на две основания. На първо място, единствено Първоинстанционният съд бил компетентен да оцени вредата от загубата на възможност. Следователно доколкото не упреква Първоинстанционният съд, че не е уточнил възприетите критерии за оценка на претърпяната вреда, Комисията не може да критикува направената по този въпрос преценка в обжалваното съдебно решение, нито пък а fortiori да очаква от Съда да постанови принципно решение относно метода, който трябва да се използва, за да се изчисли обезщетението за имуществена вреда, настъпила в резултат на загуба на възможност. В това отношение впрочем съществували множество различни положения, които могат да бъдат разбрани само като се разглеждат самостоятелно. На второ място, доводът, според който Първоинстанционният съд обезщетявал загубата на сигурно получаване на длъжност, а не загубата на възможност, не бил изложен в първоинстанционното производство и следователно представлявал ново правно основание, което е забранено по силата на член 42, параграф 2 и на член 118 от Процедурния правилник на Съда.

43 Във всеки случай що се отнася до съществуването на спора, г-жа Girardot подчертава, че претърпяната от нея вреда е действителна и сигурна, тъй като неправомерният отказ на Комисията да разгледа кандидататурите ѝ я е лишил от

възможността, от една страна, една или няколко от тях да бъдат одобрени, а от друга страна, да заяви впоследствие интереса си за всяка друга длъжност, ако все още е имала право да го направи. Нещо повече, използваният в обжалваното съдебно решение метод, състоящ се в изброяване на предимствата, от които г-жа Girardot щяла да може да се възползва, ако е била назначена, и след това в определяне на процента на възможността ѝ да бъде назначена, спадал към вече възприет от Първоинстанционния съд подход (вж. по-специално Решение на Първоинстанционния съд от 5 октомври 2004 г. по дело Eagle и др./Комисия, T-144/02, Recueil, стр. II-3381, както и Recueil FP, IA-275 и II-1231, точки 149 и 163), който бил установен от белгийската доктрина. Този метод бил приспособен за обезщетяване на вреди, възникнали в резултат на загуба на възможност, за която по дефиниция не е сигурно, че ще се осъществи.

- 44 Колкото до критиките, свързани с риска от дискриминация между кандидатите за едно и също назначение, г-жа Girardot смята, че те пренебрегват втората част от обосновката на Първоинстанционния съд, чиято цел по-специално е да определи фактора, който трябва да се приложи към установената загуба на доход в случаите, когато възможността за назначаване се осъществи. Изглеждало освен това справедливо при една и съща вероятност за назначаване кандидатът, който е претърпял по-голяма загуба на доход, да бъде обезщетен повече от този, който е претърпял по-малка загуба на възнаграждение. Тези кандидати не се намирали в сходно положение и следователно не можело да се установи никакво нарушение на принципа на равното третиране.

Съображения на Съда

По допустимостта

- 45 Що се отнася на първо място до възражението за недопустимост, изведено от твърдението, че Съдът не е компетентен да прецени размера на обезщетението за претърпените от г-жа Girardot вреди, следва да се напомни, че според постоянната съдебна практика когато установи наличието на вреда,

Първоинстанционният съд единствен е компетентен да прецени в границите на искането начина и размера на обезщетяване на вредата, стига решенията му да са достатъчно мотивирани, а когато става въпрос за оценка на вредата — и да посочват критериите, взети предвид за целите на определянето на възприетата сума, за да може Съдът да упражни правораздавателен контрол върху тях (вж. в този смисъл Решение от 1 юни 1994 г. по дело Комисия/Brazzelli Lualdi и др., C-136/92 P, Recueil, стр. I-1981, точка 66, Решение от 14 май 1998 г. по дело Съвет/De Nil и Impens, C-259/96 P, Recueil, стр. I-2915, точки 32 и 33, Решение от 9 септември 1999 г. по дело Lucaccioni/Комисия, C-257/98 P, Recueil, стр. I-5251, точки 34 и 35, както и Определение от 14 декември 2006 г. по дело Meister/SХВП, C-12/05 P, непубликувано в Recueil, точка 82).

46 В конкретния случай обаче, макар че несъмнено с жалбата си оспорва използвания от Първоинстанционния съд метод за определяне на размера на обезщетението за вреди на г-жа Girardot, Комисията изтъква в тази връзка, че обжалваното съдебно решение е опорочено от няколко грешки при прилагане на правото, доколкото методът, посочен в точка 58 от решението и приложен впоследствие в точки 59—122 от него, в действителност води до промяна в същността на вредата, която вече е определена в посоченото решение, а именно като загуба на възможност за назначаване, и следователно води до изопачаване на самото съдържание на вредата, така че действително определената вреда в обжалваното съдебно решение — според Комисията като вреда от загубата на сигурно назначаване и загубата на съответното възнаграждение — не е нито действителна, нито сигурна, нито пък има пряка причинно-следствена връзка с твърдяното неправомерно поведение.

47 Всъщност подобно правно основание, което се отнася до съгласуваността на възприетата от Първоинстанционния съд обосновка за установяване на използвания метод за определяне на размера на обезщетението за претърпени вреди, представлява правен въпрос, който може да бъде разгледан от Съда в рамките на обжалването (вж. в този смисъл Решение по дело Lucaccioni/Комисия, посочено по-горе, точки 27—29).

48 В замяна на това, както правилно изтъква г-жа Girardot, Комисията не може с настоящата жалба да иска от Съда да уточни начина, по който загубата на

възможност за назначаване в общностна институция трябва да се изчислява във всички случаи, в които заинтересовано лице неправомерно е било лишено от правото кандидатурата му да бъде разгледана.

- 49 Въсщност в рамките на обжалването правомощията на Съда се свеждат до преценка на правното решение, дадено във връзка с изложените пред Първоинстанционния съд правни основания (вж. Решение по дело Комисия/Brazzelli Lualdi и др., посочено по-горе, точка 59). Следователно в рамките на такова производство Съдът е компетентен само да провери дали съдържащите се в жалбата доводи установяват грешка при прилагане на правото, която опорочава обжалваното съдебно решение (вж. в този смисъл Решение от 4 юли 2000 г. по дело Bergaderm и Goupil/Комисия, C-352/98 P, Recueil, стр. I-5291, точка 35, както и Решение от 30 септември 2003 г. по дело Eurocoton и др./Съвет, C-76/01 P, Recueil, стр. I-10091, точка 47).
- 50 Що се отнася, на второ място, до възражението за недопустимост, изведено от новия характер на изложеното от Комисията правно основание в подкрепа на жалбата ѝ, за да докаже грешките при прилагане на правото, с които било опорочено обжалваното съдебно решение в точка 58, то не може да се приеме, тъй като критикуваните от Комисията в настоящата жалба констатации са направени за първи път в това решение (вж. в този смисъл Решение от 2 октомври 2001 г. по дело ЕИБ/Hautem, C-449/99 P, Recueil, стр. I-6733, точки 88 и 89, както и Решение от 18 януари 2007 г. по дело РКК и КНК/Съвет, C-229/05 P, Сборник, стр. I-439, точка 33).
- 51 От това следва, че в рамките на настоящата жалба Съдът е компетентен единствено да провери дали възприетият от Първоинстанционния съд в обжалваното съдебно решение метод за определяне на размера на обезщетението за вредата от претърпяната от г-жа Girardot загуба на възможност е опорочен от грешка при прилагане на правото. В останалата си част настоящата жалба е недопустима.

По съществото на спора

- 52 От постоянната съдебна практика следва, че в рамките на искане за обезщетение, предявено от длъжностно лице, отговорността на Общността предполага кумулативно наличие на съвкупност от условия, свързани с неправомерността на поведението, в което се упреква институцията, наличието на действителна вреда и на причинно-следствена връзка между поведението и твърдяната вреда (вж. Решение от 16 декември 1987 г. по дело *Delauche/Комисия*, 111/86, *Recueil*, стр. 5345, точка 30, Решение по дело *Комисия/Brazzelli Lualdi* и др., посочено по-горе, точка 42, както и Решение по дело *Съвет/De Nil* и *Impens*, посочено по-горе, точка 23).
- 53 Що се отнася до условието за неправомерността, от точка 83 от междинното решение, което не е било обжалвано и следователно трябва да се смята за окончателно, следва, че в конкретния случай неправомерното поведение се състои във факта, че със спорните решения Комисията не установява дали преди да отхвърли кандидатурите на г-жа *Girardot*, надлежно е разгледала заслугите ѝ за всяко от местата, за които тя е кандидатствала.
- 54 Що се отнася до свързаното с вредата условие, следва да се напомни, че вредата, за която се иска обезщетение, трябва да е действителна и сигурна (вж. в този смисъл Решение от 27 януари 1982 г. по дело *Birra Wührer* и др./Съвет и Комисия, 256/80, 257/80, 265/80, 267/80 и 5/81, *Recueil*, стр. 85, точка 9 и Решение от 9 ноември 2006 г. по дело *Agraz* и др./Комисия, С-243/05 P, *Recueil*, стр. I-10833, точка 27).
- 55 В конкретния случай страните не спорят, че поради неправомерното поведение на Комисията г-жа *Girardot* е загубила по сигурен и непоправим начин възможността да бъде назначена на длъжност в тази институция в резултат от разглежданата в настоящото дело процедура и че следователно тази загуба на възможност представлява вреда, която за нея има действителен и сигурен характер.

- 56 Освен това от направените от Първоинстанционния съд констатации, по-специално в точки 84—91 от междинното решение, които поради посочените в точка 53 от настоящото решение съображения вече не могат да бъдат поставяни под въпрос в рамките на настоящото производство по обжалване, следва, че претърпяната от г-жа Girardot действителна и сигурна вреда включва също така невъзможността за участие в нова, законосъобразна процедура по назначаване, тъй като г-жа Girardot вече не е нито в състояние, нито има право да заяви интереса си за свободни длъжности, като отговори на обявление за свободна длъжност „специалист изследовател“, за каквато е кандидатствала преди.
- 57 С настоящата жалба Комисията все пак оспорва възприетия от Първоинстанционния съд метод за определяне на размера на обезщетението за посочената вреда. Тя изтъква, че чрез този метод Първоинстанционният съд не е определил количествено действителната и сигурна вреда, настъпила в резултат на претърпяната от г-жа Girardot загуба на възможност, а всъщност е изчислил друга вреда, чисто хипотетична, резултат от загубата на възнаграждение, която тя е щяла да претърпи, ако е имала правото да бъде назначена, като превръща по този начин загубата на възможност за назначаване на длъжност в загуба на сигурно получаване на длъжността.
- 58 В тази връзка е необходимо да се подчертае, че по силата на член 91, параграф 1, второ изречение от Правилника що се отнася до споровете от финансов характер, Първоинстанционният съд разполага с неограничена компетентност, в рамките на която е оправомощен, ако е необходимо, да осъди служебно ответната страна да заплати обезщетение за причинените по нейна вина вреди и в такъв случай, като вземе предвид всички обстоятелства по делото, да оцени претърпяната вреда *ex aequo et bono* (вж. по-специално Решение от 5 юни 1980 г. по дело Oberthür/Комисия, 24/79, Recueil, стр. 1743, точка 14, Решение от 27 октомври 1987 г. по дело Nozyoux и Guery/Комисия, 176/86 и 177/86, Recueil, стр. 4333, точка 16, Решение от 17 април 1997 г. по дело de Compte/Парламент, C-90/95 P, Recueil, стр. I-1999, точка 45, както и Решение по дело ЕИБ/Hautem, посочено по-горе, точка 95).
- 59 Освен това следва да се напомни, че според цитираната в точка 45 от настоящото решение съдебна практика когато установи наличието на вреда,

Първоинстанционният съд единствен е компетентен да прецени — в границите на искането и стига да спазва задължението за мотивиране — начина и размера на обезщетяване на тази вреда.

- 60 Както обаче Комисията сама признава в хода на съдебното заседание в отговор на въпрос на Съда по тази точка, много е трудно, ако не и невъзможно да се определи метод, който позволява с точност да се определи количествено възможността за назначаване на длъжност във въпросната институция и следователно да се оцени вредата, причинена от загубата на тази възможност.
- 61 Поради тази причина за целите на изследването дали обжалваното съдебно решение е опорочено от грешка при прилагане на правото, що се отнася до определянето на размера на обезщетението за вредата от претърпяната от г-жа Girardot загуба на възможност, следва да се държи сметка за свободата на преценка, с която разполага Първоинстанционният съд при упражняване на неограничената си компетентност във връзка с метода, който трябва да се възприеме, за да се извърши такова определяне.
- 62 От обжалваното съдебно решение следва, че за да се определи размерът на обезщетението за вредата, причинена в конкретния случай на г-жа Girardot, Първоинстанционният съд смята, че на първо място следва да се определи претърпяната от нея загуба на възнаграждение, като се установи разликата между възнаграждението, което е щяла да получи, ако е била назначена, и възнаграждението, което действително е получила след допуснатата неправомерност, и след това, на второ място, като се прецени под формата на процент възможността, която тя е имала да бъде назначена, за да се претегли така изчислената загуба на възнаграждение.
- 63 Безспорно е вярно, че доколкото почива на критерия за претърпяната от заинтересованата загуба на възнаграждение, този метод води до извода, както правилно отбелязва Комисията, че когато действително полученото

възнаграждение след неправомерното поведение е по-високо от загубеното заради него възнаграждение, не следва да се присъжда никакво обезщетение, въпреки че все пак има загуба на възможност.

64 Освен това такъв метод, както отново посочва Комисията, неминуемо принуждава общностния съд, по подобие на Първоинстанционния съд в точки 59—95 от обжалваното съдебно решение, да извърши прогнозна преценка, за да се опита да възстанови фиктивната кариера, която заинтересованото лице е щяло да може да осъществи в тази институция, като се основава на поредица от хипотези, които макар и да спадат към извършената от Първоинстанционния съд суверенна преценка на фактите, все пак остават по естеството си несигурни, що се отнася до продължителността на договора на лицето и изменението на размера на възнаграждението му.

65 От друга страна е вярно, че критерият за загубата на възнаграждение не може сам по себе си да определи размера на обезщетението за вредата, причинена в резултат на загубата на възможност за назначаване. Всъщност в такъв случай претърпяната вреда не може да се уподоби на сумата на възнаграждението, което е щяло да бъде получено, ако възможността се беше осъществила, тъй като, както в конкретния случай отбелязва Първоинстанционният съд в точка 116 от обжалваното съдебно решение, предвид правото на преценка, с което разполага Комисията в тази област, заинтересованото лице не може да се позовава на никакво право да бъде назначено. Следователно вредата, за която такова заинтересовано лице има право да получи обезщетение, не може да съответства на пропуснатата полза, произтичаща от загубата на право (вж. по аналогия Решение от по дело Mulder и др./Съвет и Комисия, С-104/89 и С-37/90, Recueil, стр. I-203, точки 59 и 60).

66 Въпреки това оттук не може да се заключи, че предвид свободата на преценка на Първоинстанционния съд относно метода, който трябва да се възприеме в това отношение, свързаният със загубата на възнаграждение критерий, до който той прибегва в обжалваното съдебно решение, е неподходящ, за да се определи размерът на обезщетението за вредата от претърпяната от г-жа Girardot в конкретния случай загуба на възможност.

- 67 Всъщност, както по същество посочва генералният адвокат в точка 77 от заключението си, тъй като стойността на загубената от нея възможност е функция от размера на дохода, който тя е щяла да получи, ако възможността се беше осъществила, претърпяната поради неправомерното поведение загуба на възнаграждение, макар сама по себе си да не може да определи размера на обезщетението за загубата на възможност, все пак представлява относим критерий в тази връзка. Въпреки че г-жа Girardot не разполага с никакво право да бъде назначена, стойността на тази възможност зависи поне отчасти от размера на възнаграждението, на което е можела да се надява.
- 68 В тази връзка между другото е необходимо да се посочи, че предложеният от Комисията в рамките на настоящата жалба алтернативен метод за обезщетяване на претърпяната от г-жа Girardot вреда, който се състои в това да ѝ се даде предварително определено обезщетение, чийто размер е равен на тримесечното нетно възнаграждение, изплащано на основание на предвидения в член 47, параграф 2, буква а) от УРС минимален срок на предизвестие, също така се основава на сумата на загубеното в резултат на неправомерното поведение възнаграждение. При тези условия Комисията трудно може да оспорва относимостта на този критерий.
- 69 Освен това следва да се признае, че действително полученото възнаграждение след допуснатата неправомерност отчасти определя и размера на обезщетението за вреда, тъй като всяко увредено лице е длъжно да ограничи вредата си. В тази връзка твърдението на Комисията за риск от дискриминация не може да се възприеме. Всъщност двама неправомерно отстранени кандидати, които претърпяват различна загуба на възнаграждение, не могат да се разглеждат като намиращи се в еднакво или подобно положение, що се отнася до размера на претърпяната вреда, дори при равни възможности да бъдат назначени.
- 70 От друга страна, макар че за да определи размера на обезщетението за претърпяната от г-жа Girardot загуба на възможност, Първоинстанционният съд действително най-напред изследва сумата на загубеното от нея възнаграждение, той не се основава единствено на този критерий, за да определи размера на обезщетението.

- 71 Без съмнение като отсъжда в точка 58 от обжалваното съдебно решение, че за да се определи размерът на обезщетението за претърпяната от г-жа Girardot загуба на възможност, следва, „ако е необходимо“, да се извърши преценка на възможността ѝ да бъде назначена, внушавайки по този начин, че тази преценка има чисто факултативен характер, Първоинстанционният съд допуска грешка при прилагане на правото, тъй като пропускането на тази преценка, която участва в самото понятие за загуба на възможност, ще доведе до изчисляване само на претърпяната от г-жа Girardot загуба на възнаграждение, въпреки че тя не разполага с никакво право да бъде назначена.
- 72 Все пак тази грешка не се отразява върху крайния резултат, доколкото след като в точки 59—95 от обжалваното съдебно решение изчислява претърпяната от г-жа Girardot загуба на възнаграждение, Първоинстанционният съд наистина умножава тази загуба с процент, предназначен количествено да определи възможността, която е имала г-жа Girardot да бъде назначена, въз основа на всички присъщи обстоятелства в конкретния случай, които попадат в суверенната му преценка на фактите.
- 73 Подобен критерий обаче, приложен по този начин, за да уравни се критерия за загубата на възнаграждение съгласно метод, който както посочва генералният адвокат в точка 55 от заключението си, е възприет и в националното право на множество държави, е от естество да предостави относими указания за определяне на размера на обезщетението за претърпяната от г-жа Girardot загуба на възможност, тъй като позволява при определянето да се държи сметка за вероятността, която тя е имала да получи безвъзвратно загубеното възнаграждение.
- 74 Вярно е, както посочва Комисията в хода на съдебното заседание, че така изчислената от Първоинстанционния съд степен на възможност има хипотетично естество и че самата степен не може да се разглежда като действителна и сигурна. Все пак това обстоятелство не е относимо, тъй като е установено, че претърпяната от г-жа Girardot вреда от загубата на възможност за назначаване е действителна и сигурна, а и защото Първоинстанционният съд разполага със свобода на преценка относно метода, който трябва да се възприеме, за да се определи сумата.

75 Накрая, при всички случаи е необходимо да се приеме за установено, че предложеният от Комисията метод, напомнен в точка 68 от настоящото решение, е явно по-непригоден да определи размера на обезщетението за вредата от загубата на възможност от възприетия в обжалваното съдебно решение метод.

76 Всъщност такъв метод, който означава напълно да се пренебрегнат присъщите за положението на г-жа Girardot обстоятелства, когато се предлага правило, предназначено да обезщетява еднакво претърпяната от всяко заинтересовано лице загуба на възможност за назначаване, не позволява в противоречие с посочените в съдебната практика изисквания (вж. по-специално Решение от 8 октомври 1986 г. по дело Leussink и др./Комисия, 169/83 и 136/84, Recueil, стр. 2801, точка 13, както и Решение по дело Lucaccioni/Комисия, посочено по-горе, точки 22 и 28) да се осигури цялостно обезщетяване на вредата, действително и лично претърпяна от нея поради конкретната допусната срещу нея неправомерност, и освен това би лишил общностния съд от свободата на преценка, с която разполага при определяне на размера на обезщетението за тази вреда.

77 Освен това алтернативният метод, доколкото означава да се твърди, както отбелязва Първоинстанционният съд в точка 74 от обжалваното съдебно решение, че периодът, през който г-жа Girardot е щяла да остане на служба в Комисията, ако последната я беше назначила, е толкова хипотетичен, че трябва да не се взема предвид, и затова следва да се смята, че договорът ѝ щеше да бъде прекратен веднага след като влезе в сила, би довел до обезщетяване на фиктивна вреда, която не е нито действителна, нито сигурна.

78 От това следва, че Комисията, която впрочем не оспорва, че обжалваното съдебно решение е надлежно мотивирано в тази връзка, не е доказала, че чрез възприетия в решението метод при упражняване на правото на преценка, с което разполага по този въпрос, Първоинстанционният съд изопачава претърпяната в конкретния случай от г-жа Girardot вреда, като не определя действителната и сигурна вреда, претърпяна от нея в резултат на загубата на възможност за назначаване.

79 Установено е, че последната вреда има пряка причинно-следствена връзка с допуснатата в конкретния случай неправомерност.

80 При тези условия трябва да се заключи, че жалбата е неоснователна и следва да се отхвърли.

По насрещната жалба

Доводи на страните

81 С насрещната жалба г-жа Girardot твърди, че Първоинстанционният съд е нарушил общностното право, като е допуснал множество явни грешки в преценката.

82 На първо място г-жа Girardot поддържа, че като приема само пет години като периода, който трябва да се вземе предвид при изчислението на разликата във възнаграждението, Първоинстанционният съд е допуснал явна грешка в преценката, доколкото в точка 80 от обжалваното съдебно решение изключва загубата на възможност за кариера от елементите на преценката, докато

перспективата за назначаване на постоянна длъжност не е била несигурна, тъй като според ясно определена политика през този период Комисията е назначавала на постоянна длъжност много срочно наети служители, а и осемте кандидати, които в крайна сметка са назначени, също са били назначени на постоянна длъжност.

83 На второ място г-жа Girardot твърди, че като се позовава на нетното месечно възнаграждение, съответстващо средно на последното ѝ възнаграждение в Комисията за длъжност от степен А 5, Първоинстанционният съд е допуснал явна грешка в преценката, що се отнася до определянето на разликата във възнаграждението, доколкото в точка 85 от обжалваното съдебно решение не е признал факта, че тя е имала по-голяма възможност да бъде назначена на длъжност от степен А 4, отколкото на длъжност от степен А 5, тъй като пет от осемте места, за които е кандидатствала, са били от степен А 4. Освен това Първоинстанционният съд трябвало да възстанови напредването ѝ в кариерата въз основа на средното прослужено време между повишаването от една степен в друга и да държи сметка за пенсионните ѝ права, които щели да се натрупат в случай на назначаване.

84 На трето място г-жа Girardot смята, че като е определил възможността ѝ за назначаване на 50 %, Първоинстанционният съд е допуснал явна грешка в преценката, що се отнася до вероятността от осъществяване на тази възможност, доколкото в точка 116 от обжалваното съдебно решение не е отчел обстоятелството, че възможностите ѝ за назначаване са увеличени, поради факта че за всяка от въпросните длъжности е имала само един конкурент, че всеки от тях е бил назначен и че кандидат, който се явява за осем длъжности, има повече възможности за назначаване, отколкото кандидат, който се явява само за една длъжност. Освен това сериозна възможност не означавала 50-процентна възможност.

85 На четвърто място г-жа Girardot смята, че Първоинстанционният съд е допуснал явна грешка в преценката, като в точки 133—138 от обжалваното съдебно решение не е взел предвид всички доказателства за вреди за нейното физическо и психично здраве, въпреки че медицинските свидетелства, които тя представя в рамките на настоящото производство, удостоверяват депресивен синдром, от който тя започва да страда след неправомерното отхвърляне на кандидатурите ѝ.

86 В хода на съдебното заседание Комисията поддържа, че насрещната жалба е изцяло недопустима, тъй като цели да постави под въпрос направената от Първоинстанционния съд преценка на фактите.

Съображения на Съда

87 Както следва от член 225 ЕО и от член 58 от Статута на Съда, обжалването се ограничава само до правни въпроси и следователно единствено Първоинстанционният съд е компетентен да установява фактите, освен в случаите, когато неточността на фактическите му констатации следва от представените пред него материали по делото, и да преценява тези факти. Следователно освен в случай на изопачаване на доказателствата, които са били представени пред Първоинстанционния съд, тази преценка не представлява правен въпрос, който в това си качество подлежи на контрол от Съда (вж. по-специално Решение по дело ЕИБ/Hautem, посочено по-горе, точка 44, Решение от 5 юни 2003 г. по дело O'Hannrachain/Парламент, C-121/01 P, Recueil, стр. I-5539, точка 35, както и Определение от 27 април 2006 г. по дело L/Комисия, C-230/05, непубликувано в Recueil, точка 45).

88 Освен това от член 225 ЕО, член 58, първа алинея от Статута на Съда и член 112, параграф 1, буква в) от Процедурния правилник на Съда е видно, че жалбата трябва точно да посочва пороците на решението, чиято отмяна се иска, както и правните доводи, с които по специфичен начин се подкрепя това искане (вж. по-специално Решение от 6 март 2003 г. по дело Interporc/Комисия, C-41/00 P, Recueil, стр. I-2125, точка 15, Решение от 26 октомври 2006 г. по дело Koninklijke

Coöperatie Cosun/Комисия, C-68/05 P, Recueil, стр. I-10367, точка 54, Определение от 19 март 2004 г. по дело Lucaccioni/Комисия, C-196/03 P, Recueil, стр. I-2683, точка 40 и Определение по дело Meister/СХВП, посочено по-горе, точка 95).

89 Според практиката на Съда жалбата, която не съдържа доводи, насочени към установяване на грешка при прилагане на правото, която опорочава обжалваното съдебно решение, а само повтаря или възпроизвежда буквално вече изложени пред Първоинстанционния съд правни основания и доводи, в това число и основаните на изрично отхвърлени от тази юрисдикция фактически обстоятелства, не отговаря на последното изискване. Всъщност, подобна жалба представлява в действителност просто искане за преразглеждане на представената пред Първоинстанционния съд жалба, което е извън компетентността на Съда (вж. по-специално Решение по дело Bergaderm и Goupil/Комисия, посочено по-горе, точка 35 и Решение по дело Eurocoton и др./Съвет, посочено по-горе, точка 47, както и Определение по дело Lucaccioni/Комисия, посочено по-горе, точка 41).

90 Освен това според припомнената в точка 45 от настоящото решение съдебна практика, когато установи наличието на вреда, Първоинстанционният съд единствен е компетентен да прецени в границите на искането начина и размера на обезщетяване на вредата.

91 В конкретния случай обаче е необходимо да се приеме за установено, че с настоящата насрещна жалба г-жа Girardot, както самата тя подчертава в хода на съдебното заседание в отговор на въпрос на Съда по тази точка, цели не само да посочи наличието на грешки при прилагане на правото, които евентуално опорочават обосновката на Първоинстанционния съд в обжалваното съдебно решение, а да постави под въпрос преценката на фактите, направена

от тази юрисдикция в решението с цел определяне на размера на обезщетението за вредата, като повтаря изложените в първоинстанционното производство доводи, от една страна, и се позовава на доказателства, за които се твърди, че са нови, от друга, без обаче нито да твърди каквото и да е изопачаване на тези факти, нито да представя правни доводи от естество да докажат причината, поради която преценката на Първоинстанционния съд относно тях е неправилна от правна гледна точка. Като постъпва по този начин, г-жа Girardot следователно се ограничава да иска преразглеждане на обжалваното съдебно решение.

92 Следователно насрещната жалба трябва да се отхвърли като недопустима.

93 От всичко изложено дотук следва, че жалбата и насрещната жалба трябва да се отхвърлят.

По съдебните разноски

94 Според член 69, параграф 2 от Процедурния правилник, приложим към производството по обжалване по силата на член 118 от същия, загубилата делото страна се осъжда да заплати съдебните разноски, ако е направено такова искане. След като г-жа Girardot е направила искане Комисията да бъде осъдена да заплати съдебните разноски и изтъкнатите от последната правни основания не са приети, следва Комисията да бъде осъдена да заплати съдебните разноски по жалбата. След като Комисията е направила искане г-жа Girardot да бъде осъдена да заплати съдебните разноски по насрещната жалба и изтъкнатите от последната правни основания не са приети, следва г-жа Girardot да бъде осъдена да заплати съдебните разноски по насрещната жалба.

По изложените съображения Съдът (трети състав) реши:

- 1) **Отхвърля жалбата и насрещната жалба.**
- 2) **Осъжда Комисията на Европейските общности да заплати съдебните разноски по жалбата.**
- 3) **Осъжда г-жа Girardot да заплати съдебните разноски по насрещната жалба.**

Подписи